

IN MEMORY OF NATALIA KONDRATIEVA

У ПАМ'ЯТЬ ПРО НАТАЛІЮ КОНДРАТЬЄВУ

(фото 2022 р., м. Аахен)

Величезну втрату відчув весь колектив журналу «Міждисциплінарні дослідження складних систем» коли у березні 2023 року передчасно пішла у засвіти Наталія Володимирівна Кондратьєва. З перших кроків заснування журналу у 2011 року Наталія Володимирівна пліч-опліч із Юрієм Григоровичем Кондратьєвим працювала над створенням образу та іміджу журналу.

Її відчуття наукового стилю, структуроване мислення, величезна репутаційна відповідальність все це сприяло високому рівню видання., що уже у 2015 році було включено до міжнародної наукометричної бази даних Web of Science (ESCI). Публікації Наталії Володимирівни як автора завжди вирізнялись глибоким філософським змістом, вишуканою стилістикою, цікавими алегоріями, аналітичними зауваженнями, історичними розвідками. Робота над кожним номером була натхненною і копіткою. Спілкування з Наталією Володимирівною під час роботи над випусками журналу завжди було наповненим та творчим.

З глибоким жалем ми прощаємося із нашою колегою. Вдячні Наталії Володимирівні за її працю, за її небайдужість до академічних чеснот за те, що вона була з нами, Сумуємо і співчуваємо родині, яка надихала її та для якої Наталія Володимирівна в той же час була натхненницею та стрижнем. Так згадує про Наталію Володимирівну її дочка Марина:

«Моя мама, Кондратьєва Наталія Володимирівна, народилась 24 вересня 1952 року в місті Новочеркаськ. Саме там навчались її батьки. Згодом родина переїхала до Києва і назавжди залишилась в Україні. Мама як дочка військового мала право не вивчати українську мову, та мій дідусь — справжній полковник в найкращому сенсі цього слова, сказав мамі «Будеш вивчати!». Саме в київській 145 фізико-математичній школі мама зустріла мого батька — сьогодні всесвітньо-відомого математика Юрія Григоровича Кондратьєва, а тоді в далекому 1968 найкрасивіша дівчинка в класі покохала найгарнішого однокласника: батько прямо на уроках писав мамі вірші, що і сьогодні зберігаються в родинному архіві. Закінчивши у 1975 році фізичний факультет Київського політехнічного інституту, мама працювала за фахом, якийсь час була науковим співробітником у КІБУ (тоді КІСІ), в 39 років мама почала писати картини: іконопис, казкові та міфологічні сюжети підкреслювались властивим саме Наталії Кондратьєвій неповторним авторським володінням пензлем. Вона мала персональні виставки в Україні та Німеччині, її картини зберігаються в приватних колекціях в Америці, Португалії, Італії та інших країнах. Я можу назвати маму людиною-оркестром: адже її знання поширювались від математики та хімії до класичної музики та історії. Мама віртуозно грала на роялі і неймовірно чуттєво читала вірші. З 1991 року життя моїх батьків невід’ємно пов’язано з Німеччиною: батько став німецьким професором. Та батьки відмовились від німецького громадянства: український паспорт був і для мами, і для батька більше ніж документ — відчуттям дому. Мама жила на дві країни: в Німеччині та в Україні. Об’їздивши весь світ від Америки до Африки, мама завжди поверталась до Києва: я тут дихаю, не можу довго без цього міста! Якби мене спитали: яка найголовніша риса моєї мами? Вона ніколи не скаржилась і завжди боролась за правду. Навіть коли ситуації були безвихідні, мама завжди казала: «Все буде добре!». Мало хто знає: мама писала казки. Сильна жінка, дружина, мати двох дітей і бабуся трьох онучок, вона до кінця життя вірила в те, що добро обов’язково перемаже зло... А ще мама вела домашній архів: від дня одруження з батьком до початку російської агресії проти України. Збирала статті про доньку — кінорежисера, зберігала статті чоловіка (що виходили в наукових журналах), пишалась сином, передивлялась його інтерв’ю для BBC і особливо пишалась першою написаною її сином книгою про квантові комп’ютери. Мама фіксувала всі події які відбувались в політиці, наукові відкриття і родинні події. Найстрашнішим днем для мами стало 24 лютого 2022 року: в 70 років мама перейшла на українську мову, для неї — етнічної росіянки життя назавжди поділилось на «до» і на «після»... 2 березня 2023 року, в реанімації німецької клініки, дуже раптово і неочікувано мама назавжди пішла в свою казку... Лікарі так і не змогли точно сказати, що викликало смерть. Тяжка хвороба чоловіка, нелюдська війна в її коханій Україні, бачення того що світ летить у прірву — підірвали мамине здоров’я. Тепер мама назавжди вдома — в її рідному Києві...»

Вшановуючи пам’ять Наталії Володимирівни редакційна колегія завжди буде пам’ятати її неоціненний вклад у створення журналу, цієї важливої цеглинки, для розбудови науки в Україні.